

Загублена книгарня

КУПИТИ

Книга «Загублена книгарня» — це історичне фентезі про силу літератури від ірландської письменниці Еві Вудс. Опелайн Карлайл надто цінує свободу, тому вона нізащо не погодиться на шлюб за домовленістю. У 1921 році панна тікає з Великобританії до Франції, де починає нове життя, сповнене пригод і романтики. Опелайн відчула себе героїнею улюблених історій: раніше вона була заручницею долі, а тепер Карлайл — авторка власної книги буття.

Минули роки: науковець Генрі прибуває до Ірландії в пошуках літературної спадщини Емілі Бронте й книжкової крамнички, про яку в давніх записках згадувала леді Ґрей. Однак замість книгарні чоловік виявляє будинок, де працює Марта. Ці двоє потоваришували, а згодом вирішили розкрити таємницю зниклої крамниці... Рейтинг 4,05 на Goodreads із понад 211,7 тис. оцінок. Рейтинг 4,4 на Amazon із понад 120,4 тис. оцінок. Бестселер за версією Sunday Times. Номінація премії British Book Awards 2024. Нитка долі, що пронизує паралельні сюжети

Події роману The Lost Bookshop відбуваються у різні часові періоди. Відтак читачі зануряться в історію Опелайн Карлайл, яка почала будувати нове життя у Парижі 1920-х років. Героїня знайшла роботу в крамниці Shakespeare and Company, де познайомилася з багатьма відомими літературними діячами. Однак минуле наздогнало Опелайн, що змусило її змінити ім'я...

Згодом авторка розгортає панораму сучасності, де вчений-відчайдух Генрі намагається знайти втрачений рукопис Емілі Бронте, який, можливо, знаходиться на околицях Дубліна. Це не єдина «місія» героя: він також прибув до Ірландії, щоб дослідити одну стару крамничку, про яку згадувала таємнича леді Ґрей. Чоловік йде за адресою, що була вказана в давніх листах, але на зазначеній локації розташувався звичайнісінький дім.

Чоловік Марти був жорстокою людиною: він постійно знущався з жінки, завдавав болю та принижував «кохану». Коли героїня зрозуміла, що ніхто не врятує її від домашнього насильства, то просто втекла від тирана. Жінка потребувала грошей та підтримки, а мадам Боуден — допомоги з хатніми справами, тож Марта отримала роботу. Згодом героїня познайомилася з Генрі, який стверджував: дім мадам Боуден — колишня книжкова крамниця, де панує містика й чудернацька атмосфера... Переосмислення себе через розкриття загадок минулого

У романі «Загублена книгарня» Еві Вудс поєднує елементи бібліофантастики та магічного реалізму. Це перетворює читання на подорож незвіданим виміром, в якому троє відчайдухів шукатимуть своє призначення, допоки не усвідомлять істинну...

Як пов'язані персонажі драми, і що приховує, гадалося б, непримітний будинок мадам Боуден? Радимо купити «Загублена книгарня» поціновувачам бібліофільської тематики та сюжетів, які захоплюють химерними зв'язками між головними героями й таємницями, що розрізають час і простір.

Розділ перший

Опелайн

Лондон, 1921

Я проводжу пальцями по корінцеві книги, дозволяючи заглибленням рельєфної обкладинки вести мою шкіру до чогось відчутного, до чогось, у що я вірила більше, ніж у маячню, яка розгорталася на моїх очах.

Мені виповнився двадцять один рік, і моя мати вирішила, що її доньці пора заміж. Мій брат Ліндон, вочевидь через власну безпорадність, знайшов якогось телепня із недавно успадкованим сімейним бізнесом. Щось пов'язане з імпортом чогось із якоїсь далекої країни.

Я не дуже дослухалася.

— Існує лише два шляхи для жінки твого віку, — сказала матір, ставлячи чашку з блюдцем на столик біля крісла. — Перший — вийти заміж. Другий — знайти посаду, гідну її шляхетності.

— Шляхетності? — недовірливо перепитала я. Оглядаючи вітальню з облупленою фарбою та вицвілими шторами, я мусила захоплюватися материним марнославством. Вона вийшла заміж за чоловіка з нижчим соціальним статусом і ніколи не оминала нагоди пригадати це моему батькові, аби той, чого доброго, бува не забув.

— Обов'язково поратися саме тепер? — озвався Ліндон, коли місис Барретт, наша покоївка, вичищала попіл з решітки.

— Мадам попросила розпалити вогонь, — відповіла вона тоном, який не виказував жодного натяку на повагу. Вона проживала з нами, скільки я себе пам'ятала, і виконувала накази лише моєї матері. Решту з нас вважала жалюгідними самозванцями.

— Річ у тім, що ти мусиш одружитися, — торочив Ліндон, накульгуючи через кімнату і важко спираючись на палицю. Він був значно старший за мене. Під час війни у Фландрії весь правий бік його тіла понівечили осколки, а той брат, яким я його колись знала, лишився навіки похований на далекому полі. Жахи, що чаїлися в його очах, лякали мене, отож я, хай як прикро це визнавати, почала його остерігатися. — Це

хороша партія. Батькової пенсії ледве вистачає матері на господарство. Приспів час відірватися тобі від книжок і подивитися правді у вічі.

Я міцніше вчепилась у книжку. То було рідкісне перше американське видання «Буремного перевалу», батьків дарунок — так само, як і любов до читання. Книжка у тканинній обкладинці, з двома золотими рядками — «Авторка "Джейн Ейр"» — стала моїм талісманом. Ми натрапили на неї випадково на блошиному ринку в Кам-дені* (секрет, який не могли розповісти мамі). Пізніше я дізналася, що англійський видавець Емілі дозволив зазначити помилкове авторство, аби скористатися з комерційного успіху «Джейн Ейр»*. Моя книжка не була в ідеальному стані; тканинна палітурка обшарпалась по краях, а на задній ще й виднів проріз у вигляді літери V.

Сторінки випадали, бо від користування та часу нитки не трималися купи та порозтріпувались. Однак для мене всі ці особливості, разом із запахом сигарного диму на сторінках, були машиною часу. Можливо, зерно засіялося ще тоді. Книга ніколи не є тим, чим здається. Гадаю, батько сподівався, що моя любов до книжок прищепить інтерес до навчання, хоча це лиш розпалило ненависть до класної кімнати. Я існувала у власному уявному світі, і тому щовечора бігла зі школи додому та просила тата почитати мені. Він був державним службовцем, чесною людиною з жагою до пізнання. Батько завжди повторював, що книжки — це значно більше, аніж просто слова на папері, це портали в інші місця, в інші життя. Я закохалась у книги і неосяжні світи, які вони у собі уміщали, і завдячую цим саме батькові.

— Якщо нахилити голову, — сказав він мені якось, — то можна почути, як старі книжки виповідають свої секрети.

На полиці я знайшла старовинну книгу в обкладинці з телячої шкіри й потемнілими від часу сторінками.

Піднесла її до вуха та міцно заплющила очі, уявляючи, що почую важливі таємниці, які намагався розповісти автор. Але я не почула нічого, принаймні слів.

— Що ти чуєш? — запитав тато.

Я чекала, аби звук наповнив мої вуха.

— Я чую море!

Повітря шурхотіло поміж сторінок зі звуком прикладеної до вуха мушлі. Тато усміхнувся і обійняв долонями мої щоки.

— Вони дихають, тату? — запитала я.

— Так, — відповів він, — історії дихають.

Коли 1918 року батько зрештою не пережив іспанського грипу, я не спала всю ніч, тримаючи татову холодну руку та читаючи його улюблену книгу. «Історія Де-віда Копперфілда» Чарльза Дікенса. Якось по-наївному вважала, що слова втримають батька на цьому світі.

— Я відмовляюся виходити заміж за чоловіка, якого навіть не бачила, і лише для того, щоб фінансово допомогти сім'ї. Це абсурд!

На моїх останніх словах місис Барретт упустила щітку, і від звуку металу по мармуровій поверхні братове обличчя скривилося. Він ненавидів будь-які гучні звуки.

— Негайно забирайтеся звідси!

Бідолашна жінка слабувала на коліна, тому їй знадобилися три невдалі спроби, перш ніж вона підвелася і вийшла з кімнати. Як їй вдалось утриматися від того, аби не грюкнути за собою дверима, я ніколи не дізнаюсь.

А тим часом я продовжувала захищатися.

— Якщо ви вважаєте мене тягарем, то я просто собі поїду.

— І куди? Куди ти поїдеш? У тебе ж грошей немає, — зауважила мати. Тепер, у свої шістдесят, вона завжди називала мою появу в сім'ї «маленьким сюрпризом», що звучало доволі дивно з огляду на її ненависть до сюрпризів. Зростання серед родичів старшого покоління лише посилювало моє прагнення вирватися на волю і пізнати сучасний світ.

— У мене є друзі, — наполягала я. — І я можу знайти роботу.

Мати аж скрикнула.

— Хай тобі трясця, невдячна нахабо! — прогарчав Ліндон, схопивши мене за зап'ястки, коли я намагалася встати зі стільця.

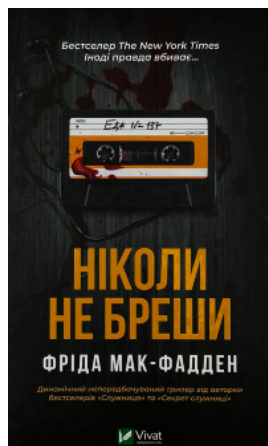
— Ти робиш мені боляче!

— Я зроблю тобі набагато болячіше, якщо не слухатимешся.

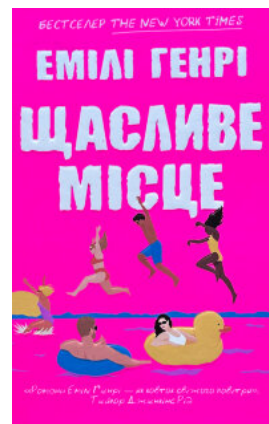
Рекомендована література

Сім чоловіків Евелін
Г'юґо

Ніколи не бреші

Щасливе місце

Незнайомка в домі

Це кохання, крихітко

Жінки, які кохають до
нестями

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ